

Arrest

nr. 192 023 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische etnische origine. U werd geboren op (...) in Talas in de toenmalige Kirgizische Socialistische Sovjetrepubliek en bent afkomstig uit Bishkek (provincie Chuy, Kirgizië). In 2010 huwde u met T. Z. (...) (O.V. (...)), met wie u twee kinderen kreeg.

Na het afronden van uw studies ging u aan de slag in verschillende privébedrijven. In 2010 ging u aan de slag bij een bank, die echter op het einde van dat jaar failliet werd verklaard, waarna u uw job verloor. In 2011 ging u als zelfstandige landbouwgewassen telen op gronden die u pachtte in Karabalta (provincie Chuy) en die u daar verkocht. Naar aanleiding van deze activiteiten huurde u ook een appartement in Karabalta waar u soms verbleef. In 2012 ontmoette u er een zekere M. U. (...), die u vertelde dat hij invloedrijke kennissen had en hij voor de veiligheid van uw onderneming zou kunnen

instaan. In 2013 sloten jullie een mondelinge overeenkomst waarbij U. (...) voor de veiligheid van uw onderneming zou instaan en u ook zou helpen bij de verkoop van uw oogst en dat u hem in ruil voor zijn diensten ieder jaar 30 procent van uw winst zou betalen. Later kwam u te weten dat U. (...) deel uitmaakte van een crimineel netwerk.

In december 2015 werd u door U. (...) benaderd toen hij u plots vroeg om vanaf het volgende jaar 70 in plaats van 30 procent van uw winst af te staan, hetgeen u weigerde, waarna jullie een woordenwisseling kregen en hij vertrok. Eind januari 2016 werd u op straat in Karabalta door drie mannen van een criminele bende in een wagen gesleurd en naar een open veld gebracht, waar u ook U. (...) aantrof. Daar werd u door hen bedreigd en gefolterd opdat u zou instemmen met hun eis om 70 procent van uw winst af te staan. U werd achtergelaten en ging vervolgens al liftend naar uw huurappartement in Karabalta. De daaropvolgende dag, een vrijdag, keerde u terug naar uw thuis in Bishkek waar u uw vrouw vertelde wat er was gebeurd. U bleef het hierop volgende weekend thuis en ging op maandag samen met uw vrouw naar de politie van Bishkek om er een klacht in te dienen tegen uw belagers. Omdat de problemen zich in Karabalta hadden voorgedaan werd u echter doorverwezen, waarna u en uw vrouw zich naar de politie van Karabalta begaven, waar u een handgeschreven klacht indiende. Later werd u nog twee keer opgebeld door de onderzoeker die uw klacht behandelde en die u bijkomende vragen stelde over uw persoonsgegevens. Drie of vier weken na het indienen van uw klacht belde u zelf een keer naar deze onderzoeker om te informeren naar het verdere verloop van het onderzoek, waarop hij u meedeelde dat hij nog geen tijd had gehad en u geduld moest hebben. In maart 2016 ging u terug aan het werk. Midden mei werd u opgebeld door uw vrouw die u in paniek meedeelde dat ze ontvoerd was, waarna de verbinding verbroken werd. Even later werd u opgebeld door U. (...) die u meedeelde dat hij uw vrouw bij zich had en u naar Koytash, een dorp nabij Bishkek, diende te komen om met hem te spreken. Daar werd u vervolgens door U. (...) opgewacht die u tot een buitenverblijf begeleidde waar u uw vrouw aantrof. Uw vrouw werd vrijgelaten en nam plaats in uw wagen, waarop u met uw belagers ging spreken. Opnieuw werd geëist dat u 70 procent van uw winst af zou staan en werd u erop gewezen dat indien u nogmaals een klacht zou indienen uw kinderen hier ditmaal het slachtoffer van zouden worden. Uiteindelijk stemde u in met hun eis; jullie spraken af dat u hen 70 procent van uw winst zou betalen na de oogst, in november 2016. Hierna planden u en uw vrouw om het land te ontvluchten. Via een advertentie in de krant kwamen jullie in contact met een smokkelaar aan wie jullie jullie internationale paspoorten dienden af te geven opdat hij jullie uitreis kon voorbereiden. U werkte nog door tot na de oogst, opdat u nog openstaande pacht kon betalen en u de smokkelaar het nodige bedrag voor jullie uitreis kon betalen.

Op 13 oktober 2016 reisde u met uw gezin per trein naar Moskou (Rusland) en vervolgens per bus naar Minsk (Wit-Rusland), waar jullie een reisbegeleider ontmoetten die jullie met een personenwagen via Polen en Duitsland tot in België vervoerde, waar jullie op 28 oktober een asielaanvraag indienden.

Ter ondersteuning van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie Kirgizische identiteitskaarten, de geboorteakten van jullie kinderen, jullie huwelijksakte, een kopie van uw geboorteakte, van jullie rijbewijzen, van certificaten van jullie studie middelbaar onderwijs, van diploma's van jullie opleidingen hoger onderwijs, Belgische attesten van jullie taal cursus Frans, en een usb-stick met daarop foto's van tractors, landbouwproducten, landbouwgronden, landbouwgewassen, van zaden, van een gebouw voor de opslag van landbouwgewassen, van handgeschreven notities uit uw boekhouding, van een toelatingsbewijs tot het verpachten van landeigendom op naam van de familie S. (...), en video's van grondbewerking waarop ook u en uw gezinsleden te zien zijn.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meerbepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaarde immers uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u er als landbouwondernemer gewelddadig werd afgeperst door leden van een criminele organisatie. De vervolgingsdaden waaraan u naar aanleiding hiervan zou zijn blootgesteld, zijn niet ingegeven door één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land (CGVS, p. 11-12, 17-25). Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Er zijn echter evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, daar u er niet in bent geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Om te beginnen werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen aantasten. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u eind 2015 werd lastiggevallen door 4 criminelen die eisten om een deel van uw winst aan hen te geven en dat u eind januari 2016 vervolgens door een van uw eigen werknemers, M. U. (...), samen met 3 criminelen werd benaderd en geslagen. Hieruit bleek dat uw werknemer U. (...) samenwerkte met de criminelen die een deel van uw winst

eisten (DVZ, CGVS-Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS stelde u de zaken echter anders voor. Zo verklaarde u dat u reeds sinds 2013 een overeenkomst had met U. (...) waarbij u hem ieder jaar een deel van uw winst diende te betalen, dat u eind 2015 enkel door hem werd benaderd met het verzoek om hem een veel groter deel van de winst te betalen, namelijk 70 in plaats van 30 procent, en dat u eind januari 2016 vervolgens door drie criminelen met wie U. (...) bleek samen te werken in dit verband werd meegenomen en toegetakeld (CGVS, p. 17-18, 21). U verklaarde weliswaar bij aanvang van uw gehoor op het CGVS zelf dat u toen u samen met uw raadsman de Vragenlijst die op de DVZ werd ingevuld overliep, opgemerkt had dat er verkeerdelijk werd genoteerd dat u eind 2015 door 4 personen werd benaderd, aangezien u toen maar door 1 persoon benaderd werd, namelijk uw medewerker U. (...) zoals later bleek (CGVS, p. 3, 17-25). Er dienen echter enkele bedenkingen te worden gemaakt bij de oprechtheid van de correctie van uw eerdere verklaring die u nadien op het CGVS aanbracht. Vooreerst is het opmerkelijk dat er een dergelijke fout in de vertaling op de DVZ zou zijn geslopen, gezien het hier toch een wezenlijk verschil betreft ('vier criminelen' versus 'een persoon, met name uw medewerker U. (...)'). Bovendien werden uw verklaringen u op de DVZ in het Russisch voorgelezen en liet u hierbij wel iets anders corrigeren (namelijk in verband met de klacht die u zou hebben ingediend) doch maakte u geenszins melding van bovenvermelde correctie (DVZ, CGVS-Vragenlijst, vraag 3.5 en 3.8). Tevens is het opmerkelijk dat toen u op het CGVS werd gevraagd of uw verklaringen u op de DVZ werden voorgelezen in het Russisch, u dit aanvankelijk ontkende, hetgeen echter geenszins strookt met het feit dat dit uitdrukkelijk en meermaals in het verslag zelf vermeld wordt, waarbij dan ook nog eens opgemerkt wordt dat u hierbij iets (anders) liet corrigeren. Toen u hierop werd gewezen, antwoordde u plots dat het toch mogelijk is dat uw verklaringen u toen werden voorgelezen, dat u zich dit niet herinnert (CGVS, p. 2-3). Dat u ook hierover inconsistente verklaringen aflegt doet verder twijfel rijzen over de oprechtheid van uw bewering dat u bovenvermelde 'fout' pas later zou hebben opgemerkt. Bovendien kunnen uw overige verklaringen op de DVZ ook los van deze correctie niet in overeenstemming worden gebracht met de versie die u op het CGVS uiteenzette en blijken zij net in het licht van deze correctie geenszins logisch. Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt immers duidelijk dat u pas eind januari 2016 ontdekte dat uw werknemer U. (...) betrokken was bij 'de' criminelen die een deel van uw winst eisten (Op het einde van 01-2016 werd ik door een van mijn werknemers 'U. M. (...) ' en de 3 andere criminelen benaderd. Mijn werknemer werkte blijkbaar samen met de criminelen; DVZ, CGVS-Vragenlijst, vraag 3.5). Indien u eind 2015, toen uw problemen aanvingen, niet door 4 criminelen maar enkel door uw medewerker U. (...) benaderd werd met dit verzoek is het geenszins logisch dat u de gang van zaken die hierop volgde dan op deze manier zou schetsen. Bijgevolg heeft het er alle schijn van dat u uw oorspronkelijke verklaringen op de DVZ achteraf louter hebt aangepast. Meer nog verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat uw medewerker U. (...) tijdens het incident dat plaatsvond eind januari 2016 niet aanwezig was (CGVS, p. 17-18), wat opnieuw haaks staat op uw voorgaande verklaring op de DVZ. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u plots dat U. (...) toch aanwezig was tijdens dit incident, dat u eerst door zijn kompanen (per wagen) werd weggevoerd uit de stad en hij nadien ook toekwam. Ter verantwoording stelde u dat u soms 'verward geraakt in woorden' en het 'ook moeilijk is alles te vertellen' (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan geenszins volstaan. Er werd u immers aanvankelijk, na uw hele uiteenzetting van dit incident, uitdrukkelijk gevraagd of U. (...) hierbij aanwezig was, hetgeen u simpelweg ontkende (CGVS, p. 17). Bijgevolg blijft ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw op de DVZ vermeldde dat u al sinds 2013 30 procent van uw winst afstond aan criminelen en dat deze criminelen enkele jaren later een groter deel van uw winst eisten, namelijk 70 procent, waarna jullie door hen vervolgd werden (DVZ CGVS-Vragenlijst vrouw, vraag 3.5), terwijl u hier aanvankelijk op de DVZ geen enkele melding van maakte en het daarentegen zo voorstelde dat uw problemen aanvingen toen u eind 2015 werd lastiggevalen door 4 criminelen die vroegen 'een deel' van uw winst aan hen af te geven (DVZ, CGVS-Vragenlijst, vraag 3.5), als zou het de eerste keer zijn dat u werd verzocht een deel van uw winst af te geven. Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover coherente en consistente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald. Verder werd nog een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw met betrekking tot het tijdstip dat u met uw belagers, na de ontvoering van uw vrouw, had afgesproken waarop u hen 70 procent van uw winst zou betalen. Zo verklaarde u dat u met hen had afgesproken dat u hen zou betalen 'ergens in november' (2016) (CGVS, p. 20). Uw vrouw vermeldde daarentegen dat u hen had beloofd het bedrag te overhandigen eind oktober (2016). Toen ze erop werd gewezen dat u een andere maand had vermeld, antwoordde uw vrouw dat dit niet mogelijk is. Ze voegde dan nog toe dat u reeds een deel had betaald, waar u opmerkelijk genoeg niets van vermeldde, en herhaalde dat u het resterende bedrag eind oktober diende over te maken (CGVS vrouw, p. 5). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten volstaat echter niet om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Dat u en uw vrouw aangaande dit aspect, dat raakt aan de kern van

uw asielrelaas, uiteenlopende verklaringen afleggen, tast de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder aan.

Daarnaast legde u onaannemelijk vage verklaringen af en werd in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld, met betrekking tot enkele kernaspecten in uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw medewerker U. (...) tot een criminele organisatie behoorde, dat dit algemeen bekend was in de streek waar u als landbouwer werkte en 'iedereen' daarover sprak, hetgeen u van een van uw klanten had vernomen (CGVS, p. 11-13). U verklaarde ook te weten dat het om een heel grote criminele organisatie ging. Toen u werd gevraagd hoe u dit wist antwoordde u enkel dat U. (...) u aanvankelijk had verteld dat hij invloedrijke connecties had (CGVS, p. 24). U bleek verder echter weinig concrete informatie over deze organisatie te kunnen geven en bleek zich hierover ook op geen enkele manier te hebben geïnformeerd (bijvoorbeeld door zich te informeren bij derden of opzoeken op het internet) (CGVS, p. 24-25). Toen u werd gevraagd wat de naam was van deze criminele groep, antwoordde u eerst dit niet te weten. Nadien verklaarde u dan weer dat de groep geen naam had (CGVS, p. 11-12). Indien u effectief wist dat de groep geen bepaalde naam had is het niet logisch dat u eerst verklaart de naam niet te kennen. U wist verder niet wie er aan het hoofd stond van deze organisatie en beweerde in dit verband dat 'niemand dat zegt'. Aangezien u tegelijk verklaarde dat u geen enkele informatie over deze groep hebt trachten te bekomen kan dit echter louter aanzien worden als een blote bewering (CGVS, p. 24). Behoudens het feit dat deze organisatie zich bezighoudt met het bieden van 'bescherming' aan ondernemers wist u verder niet of ze ook betrokken is bij andere criminele activiteiten, u benadrukte dat u zich hierover niet hebt geïnformeerd (CGVS, p. 25). Gevraagd of de organisatie of leden van de organisatie ooit vervolgd werden door de ordediensten, bleek u dit evenmin te weten en antwoordde u dat dit wel mogelijk is. Ook hierover hebt u zich geenszins geïnformeerd, niettemin dit u een concreet zicht zou hebben kunnen bieden op hoe invloedrijk of machtig deze organisatie zou zijn. U wist evenmin of andere landbouwers in de omgeving gelijkaardige overeenkomsten zoals u met U. (...) hadden gesloten, noch of andere landbouwers in de streek gelijkaardige problemen met criminelen ondervonden, en ook hierover hebt u zich niet geïnformeerd (CGVS, p. 21). Indien u zich effectief genoodzaakt zag om uw land van herkomst te ontvluchten en zich elders op internationale bescherming te beroepen omwille van een vrees voor vervolging vanwege (leden van) deze organisatie, kan verwacht worden dat u toch meer interesse aan de dag zou hebben gelegd aangaande deze zaken, die immers betrekking hebben op het eigenlijke risico dat u liep. U kende ten slotte evenmin de volledige namen van de drie kompanen van uw medewerker U. (...) die u eind januari 2016 toetakelden, noch wist u van waar zij afkomstig zijn, en ook hierover hebt u geen enkele informatie trachten te bekomen (CGVS, p. 20). Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde verklaringen kan afleggen of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ook aangaande het verdere verloop van het onderzoek naar aanleiding van de klacht die u eind januari 2016 tegen U. (...) en zijn kompanen had ingediend legde u onaannemelijk vage verklaringen af en bleek u maar weinig interesse aan de dag te hebben gelegd. Zo bleek u niet te weten of naar aanleiding van uw klacht effectief een strafonderzoek werd opgestart, noch of de daders in dit verband werden aangehouden en/of ondervraagd. U verklaarde dat u er slechts van uit ging dat er niets met uw klacht werd gedaan omdat u daar niets over werd meegedeeld. U zou verder slechts één keer, drie tot vier weken na het indienen van uw klacht, naar de onderzoeker die uw klacht behandelde hebben gebeld om te informeren naar het verdere verloop van het onderzoek, waarop hij u meedeelde dat hij nog geen tijd heeft gehad en u geduld moest hebben. Nadien hebt u zich hier verder niet meer over geïnformeerd. Uw belagers bleken wel op de hoogte van het feit dat u een klacht had ingediend. U verklaarde hieromtrent te vermoeden dat zij banden hebben met de politie. U blijkt zich hiervoor echter louter op losse vermoedens te baseren en reikte geen enkele concrete aanwijzing aan waaruit dit blijkt. Evengoed waren uw belagers immers op de hoogte geraakt van uw klacht omdat zij in dit verband door de politie werden aangehouden en/of ondervraagd, wat erop zou wijzen dat u wel door de politie werd geholpen, maar wat u zoals hierboven vermeld dus helemaal niet weet (CGVS, p. 18-19, 22-24). Tevens werd in dit verband een bijkomende ongerijmdheid opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Uw vrouw verklaarde immers dat u noch zij na het indienen van de klacht zelf nog contact heeft opgenomen om te informeren naar het verdere verloop ervan – wat u betreft herinnert ze zich alleszins niet dat u dit zou hebben gedaan (CGVS vrouw, p. 7). Aangezien ook dit raakt aan de kern van jullie asielrelaas kan nochtans verwacht worden dat uw vrouw op de hoogte zou zijn van het feit dat u ook een keer zelf contact had opgenomen met de onderzoeker die uw klacht behandelde om te informeren naar het onderzoek. Ten slotte is het opmerkelijk dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van uw klacht. U verklaarde dat u hier geen bewijs van had gekregen. Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat bij het opnemen van een dergelijke klacht u hier ook een attest van zou krijgen. Bovendien hebt u zelf ook geen bewijs van de registratie van uw klacht

opgevraagd – u zou daar zelfs niet aan gedacht hebben – wat gelet op de door u omschreven omstandigheden toch uiterst merkwaardig is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Ten slotte kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde clandestiene reisweg. U verklaarde dat jullie per trein naar Moskou (Rusland) en vervolgens per bus naar Minsk (Wit-Rusland) reisden, waar jullie een reisbegeleider ontmoetten die jullie met een personenwagen via Polen en Duitsland tot in België vervoerde. Jullie waren onderweg niet in het bezit van geldige reisdocumenten en werden aan de Poolse grens niet persoonlijk gecontroleerd – enkel de chauffeur werd gecontroleerd. U wist verder niet of er valse reisdocumenten op jullie naam werden geregeld, noch of de chauffeur bij de controle aan de Poolse grens bepaalde documenten op jullie naam heeft getoond (CGVS, p. 14-17). Deze verklaringen zijn geenszins aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone, in het bijzonder aan de Poolse grens, zeer strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen; en dit op strikt individuele wijze. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een personenwagen de EU via Polen zou zijn binnengekomen zonder persoonlijke controle. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het bovendien des te ongeloofwaardiger dat u niet zou zijn ingelicht over eventuele (valse) reisdocumenten die voor jullie werden voorzien. Eveneens is het opmerkelijk dat uw vrouw dan weer wel wist te zeggen dat er géén valse reisdocumenten geregeld werden voor jullie uitreis (CGVS vrouw, 4). Toen u verder werd gevraagd waarom u zo lang hebt gewacht alvorens u uw land van herkomst verliet (de laatste door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten vonden plaats in mei 2016 maar jullie vertrokken pas in oktober 2016), verwees u naar financiële beperkingen: u diende nog door te werken tot na de oogst, opdat u nog openstaande pacht kon afbetalen en u de smokkelaar het nodige bedrag voor jullie uitreis, maar liefst 12000 dollar, kon betalen (CGVS, p. 19; CGVS vrouw, p. 5). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom jullie dan niet legaal hebben gereisd, hetgeen immers veel minder kostelijk zou zijn, antwoordde u dat jullie niet wisten hoe jullie dat zelf konden regelen, dat jullie daar geen informatie over hadden. U bleek ook geen pogingen te hebben ondernomen om hier dan informatie over te bekomen en verklaarde nog ter verantwoording dat jullie daar ook niet echt over hadden nagedacht omdat jullie zo veel stress hadden en hoopten te vertrekken (CGVS, p. 19-20). Deze verklaringen zijn geenszins aannemelijk, noch logisch. Net te meer aangezien jullie zo veel stress hadden omwille van jullie problemen en hoopten te kunnen vertrekken, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw, beiden hoger opgeleid, dan minstens toch de mogelijkheden om legaal te reizen, waarover bijvoorbeeld door een simpele opzoeking op het internet makkelijk informatie kan worden teruggevonden, zouden hebben uitgepluisd. Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande jullie verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat u en uw vrouw jullie internationale paspoorten, waarover jullie verklaarden dat jullie deze nog in Kirgizië bij de persoon die jullie reis had geregeld achterlieten (CGVS, p. 14-16; CGVS vrouw, p. 4-5), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor jullie reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. U verklaarde over jullie paspoorten bovendien niet eens te weten waarvoor de tussenpersoon deze precies nodig had en jullie zouden deze bij jullie vertrek niet eens hebben teruggevraagd (CGVS, p. 15-16; CGVS vrouw, p. 4). Ook deze onwetendheid en jullie nalatigheid ten aanzien van een dergelijk belangrijk identiteits- en reisdocument is gelet op de door u omschreven omstandigheden – jullie stonden op het punt jullie land van herkomst definitief te ontvluchten, alles achter te laten, en zich in een geheel vreemd land op internationale bescherming te beroepen –geenszins aannemelijk en versterkt het vermoeden dat jullie deze documenten bewust achterhouden. Hierdoor wordt jullie algehele geloofwaardigheid verder onderuit gehaald.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u en uw vrouw ter ondersteuning van jullie asielaanvraag neerleggen kunnen voorgaande conclusie niet wijzigen. Jullie Kirgizische identiteitskaarten, de geboorteakten van jullie kinderen, jullie huwelijksakte, een kopie van uw geboorteakte, van jullie rijbewijzen, van certificaten van jullie studie middelbaar onderwijs, van diploma's van jullie opleidingen hoger onderwijs, en Belgische attesten van jullie taal cursus Frans, bevatten louter informatie aangaande jullie identiteit en opleiding, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door jullie aangehaalde problemen.

De usb-stick met daarop foto's en video's van uw landbouwactiviteiten (foto's van tractoren, landbouwproducten, landbouwgronden, landbouwgewassen, van zaden, van een gebouw voor de opslag van landbouwgewassen, van handgeschreven notities uit uw boekhouding, van een

toelatingsbewijs tot het verpachten van landeigendom op naam van de familie S. (...), en video's van grondbewerking waarop ook u en uw gezinsleden te zien zijn) kunnen enkel aantonen dat u als landbouwer hebt gewerkt, doch vormen geen bewijs van de door u aangehaalde problemen als gevolg van dit beroep.

Daar uw echtgenote, T. Z. (...) (O.V. (...)), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 4; CGVS, p. 6), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen dat hun problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep en dat er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoekende partijen omwille van één van deze criteria niet op bescherming zouden kunnen rekenen in hun land, volledig ongemoeid laten in hun verzoekschrift waardoor deze motivering dan ook onverminderd overeind blijft en bijgevolg onderzocht moet worden of verzoekende partijen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Evenwel wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen afdoende argumenten aanbrengen die van aard zijn deze conclusie te wijzigen.

2.2.5.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij volhardt in haar verklaring de fout bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben opgemerkt en dat zij blijft bij de gang van zaken zoals zij op het Commissariaat-generaal beschreven heeft. Het niet opmerken van de fout bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijten verzoekende partijen aan stress in hoofde van eerste verzoekende partij en tevens aan het feit dat het herlezen snel moest gebeuren. Wat betreft de gebeurtenissen eind januari 2016, verduidelijken zij voorts dat eerste verzoekende partij *"in eerste instantie aangesproken werd door 3 personen"* en dat *"U. M. (...) pas later is aangekomen"*. Daarnaast stellen zij nog dat *"(i)n Kirgizië (...) de oogst (gebeurt) in oktober of november naar gelang de weersomstandigheden"* en dat *"(d)it (...) een verklaring (is) voor de tegenstrijdigheden wat de tijdstip van de betaling van de 70% betreft (eind oktober voor verzoekster en ergens in november voor verzoeker)"*.

2.2.5.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen, in een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren dan wel te weerleggen, blijven steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze manifest in gebreke blijven. De vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen blijven dan ook onverminderd overeind en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Wat betreft de onaannemelijk vage verklaringen van eerste verzoekende partij over haar belagers en over het verdere verloop van het onderzoek naar aanleiding van de door haar ingediende klacht, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet geïnformeerd heeft naar de criminele organisatie omdat dit te gevaarlijk was. Voorts benadrukken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij de onderzoeker heeft opgebeld om zich te informeren over de stand van zaken, doch werd geantwoord dat zij geduld moest hebben. Eerste verzoekende partij kon dan ook niet weten of haar belagers ondervraagd of aangehouden werden. Voorts herhalen verzoekende partijen het vermoeden dat de belagers banden hebben met de politie, nu zij op de hoogte waren van de klacht. Dat eerste verzoekende partij niet opnieuw contact opnam met de politie na de ontvoering van haar vrouw is dan ook logisch gelet op haar vermoedens dat de criminele organisatie banden heeft met de politie.

2.2.6.2. Wederom stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van geenszins overtuigende vergoelijkungen, hetgeen niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. De Raad meent dat de uitleg dat eerste verzoekende partij zich aangaande de criminele organisatie niet heeft geïnformeerd omdat dit te gevaarlijk zou zijn, niet kan overtuigen. Immers gaf eerste verzoekende

partij zelf aan dat de criminele organisatie een heel grote organisatie was en dat iedereen in de stad deze organisatie kende en erover sprak (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/01/2017, p. 11). In dergelijke context lijkt het dan ook niet moeilijk om, zonder gevaar voor eigen leven, meer informatie over deze organisatie te bekomen. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt evenwel dat zij hiertoe geen enkele poging heeft ondernomen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/01/2017, p. 24-25). Daarenboven heeft zij evenmin geprobeerd om via het internet enige informatie te bekomen over deze organisatie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/01/2017, p. 24). Dergelijke desinteresse inzake een kernelement van haar asielrelaas, met name de criminele organisatie waarvoor zij stelt te vrezen, ondergraaft op ernstige wijze het voorgehouden asielrelaas. Verwerende partij merkt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht op dat indien eerste verzoekende partij zich effectief genoodzaakt zag om haar land van herkomst te ontvluchten en zich elders op internationale bescherming te beroepen omwille van een vrees voor vervolging vanwege (leden van) deze organisatie, verwacht kan worden dat zij meer interesse aan de dag zou hebben gelegd aangaande deze criminele organisatie, hun criminele activiteiten en eventuele vervolgingen door de ordediensten, zaken die immers betrekking hebben op het eigenlijke risico dat zij liep.

Verder is de Raad van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat eerste verzoekende partij slechts omwille van een louter vermoeden dat haar belagers banden hebben met de politie, zonder dat zij desbetreffend enige concrete aanwijzing heeft waaruit dit inderdaad blijkt, na die ene keer dat zij naar de onderzoeker had gebeld geen enkele poging meer heeft ondernomen om na te gaan hoe het onderzoek vorderde. Verzoekende partijen geven dan ook geen afdoende uitleg voor het feit dat eerste verzoekende partij zich niet meer heeft geïnformeerd over de stand van zaken van het onderzoek. Bovendien dient benadrukt te worden dat door verwerende partij in de bestreden beslissingen tevens werd vastgesteld dat tweede verzoekende partij er niet van op de hoogte was dat eerste verzoekende partij na het indienen van de klacht nog één keer gebeld had naar de onderzoeker om zich te informeren over haar zaak. Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen nog opgemerkt dat geen enkel begin van bewijs werd neergelegd van de klacht, terwijl redelijkerwijze verwacht kan worden dat bij het opnemen van een dergelijke klacht eerste verzoekende partij hiervan een attest zou krijgen. Deze vaststellingen worden door verzoekende partijen op geen enkele manier *in concreto* weerlegd waardoor ze onverminderd overeind blijven en verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Waar in de bestreden beslissingen geen geloof wordt gehecht aan hun clandestiene reisroute, stellen verzoekende partijen dat zij *“volharden in hun verklaringen”* en wijzen zij erop dat het niet kan worden uitgesloten dat smokkelaars manieren vinden om de controles te vermijden. Voorts hebben zij zich niet geïnformeerd over de mogelijkheden om het land op legale wijze te verlaten omdat zij wisten dat dit een strenge procedure is die veel tijd in beslag neemt. Verzoekende partijen dachten dan ook dat het efficiënter zou zijn om de reis met een smokkelaar te regelen.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch motiveert verwerende partij dat bij binnenkomst van de Schengenzone, in het bijzonder aan de Poolse grens, zeer strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. In dat licht kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan hun verklaring dat zij met een personenwagen de EU via Polen zouden zijn binnengekomen zonder persoonlijke controle. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het bovendien des te ongeloofwaardiger dat zij niet zouden zijn ingelicht over eventuele (valse) reisdocumenten die voor hen werden voorzien, zoals eerste verzoekende partij aangeeft. De geloofwaardigheid van hun beweerde clandestiene reisweg wordt bovendien verder ondergraven doordat tweede verzoekende partij dan weer wel wist te zeggen dat er géén valse reisdocumenten geregeld werden voor hun uitreis. Voormelde vaststellingen in de bestreden beslissingen wordt door verzoekende partijen met bovenstaand betoog, waarin zij slechts volharden in hun verklaringen, op geen enkele manier *in concreto* weerlegd.

Waar verzoekende partijen opperen dat zij zich niet geïnformeerd hebben over de mogelijkheden om het land op legale wijze te verlaten omdat zij wisten dat dit een strenge procedure is die veel tijd in beslag neemt en dat zij dachten dat het efficiënter zou zijn om de reis met een smokkelaar te regelen, wijst de Raad er evenwel op dat dit argument bezwaarlijk kan overtuigen, nu het volgens hun verklaringen ook verschillende maanden heeft geduurd vooraleer zij op clandestiene wijze uit hun land van herkomst konden vertrekken (de laatste door hen aangehaalde vervolgingsfeiten vonden plaats in mei 2016 maar zij vertrokken pas in oktober 2016), dit omdat zij eerst het nodige bedrag voor hun uitreis dienden te

sparen. Indien zij werkelijk voor hun leven vreesden, kan dan ook minstens verwacht worden dat zij zich geïnformeerd zouden hebben over de mogelijkheden om legaal het land te verlaten, hetgeen veel minder kostelijk zou zijn. Dat een legaal vertrek uit hun land van herkomst langer zou duren betreft slechts een veronderstelling van verzoekende partijen die nergens is op gebaseerd, daar zij immers zelf aangeven dat zij zich hierover niet hebben geïnformeerd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/01/2017, p. 19-20) en dan ook niet kunnen weten hoe snel zij op legale wijze hadden kunnen vertrekken.

De Raad besluit dat verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun clandestiene reisweg geenszins in een ander daglicht stellen. Tevens meent de Raad dat verwerende partij terecht stelt dat deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande hun verklaarde clandestiene afreis het vermoeden doen ontstaan dat zij hun internationale paspoorten, waarover zij verklaarden dat zij deze in Kirgizië bij de persoon die hun reis had geregeld achterlieten, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hen verkregen visum voor hun reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit hun land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen nog opmerken dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verklaringen die wel overeenstemmen, bemerkt de Raad dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissingen. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op grond van voormelde vaststellingen, meer bepaald de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden in hun relaas, het vastgestelde gebrek aan interesse in hoofde van eerste verzoekende partij met betrekking tot enkele kernaspecten in haar asielrelaas en de ongeloofwaardigheid van hun beweerde clandestiene reisweg, terecht besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Wat ten slotte nog de bemerking van verzoekende partijen betreft dat niet betwist wordt dat eerste verzoekende partij een ondernemer in de landbouwsector was, dat dit een risicoprofiel is voor feiten van afpersing en dat zowel afpersing als corruptie wijdverspreid is in Kirgizië, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.X), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de problemen van verzoekende partijen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep en dat er evenmin aanwijzingen zijn dat zij omwille van één van deze criteria niet op bescherming zouden kunnen rekenen in hun land van herkomst. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 januari 2017 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT